

Лозинка

Марія Пригара

Помилилась лозиночка, помилилась!
На зимове сонечко задивилась.

А лозинку сонечко пожаліло,
Із-за хмари глянуло та й пригріло.

І лозинка ніжиться, ніби літом.
"Зацвіту я, думає, срібним цвітом,

Бо лихої віхоли вже немає,
І зима світ за очі утікає".

Засріблились котики на лозинці,
Аж морози крадуться поодинці.

"Отака ти смілива та зухвала?
А не рано зиму ти поховала?"

І коли ударили злі морози,
Покотились по лозиночці дрібні сльози.

"Не боюсь я мерзнути і терпіти,
Та померзнуть котики, мої діти..."

І в зимовій віхолі, в завірюсі,
Обізвались котики до матусі:

"Та невже нам гинути у нещасті?
Ми не змерзнем, матінко, ми — пухнасті!"

І срібляться котики у завії,
Порошинки падають їм на вії.

А зимове сонечко їх жаліє —
Із-за хмари визирне та й пригріє!